

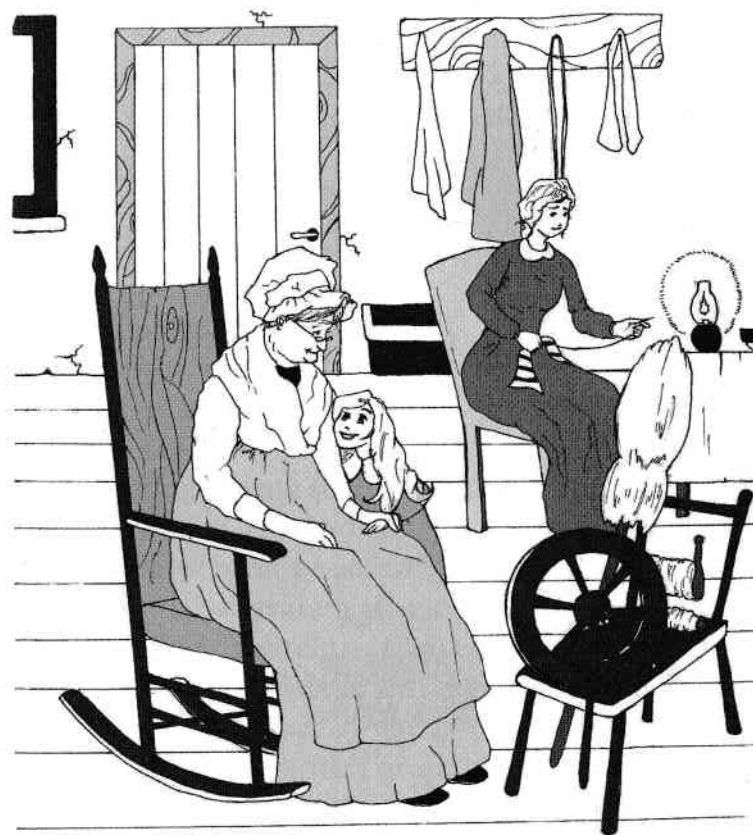
LBRIS

We know
books

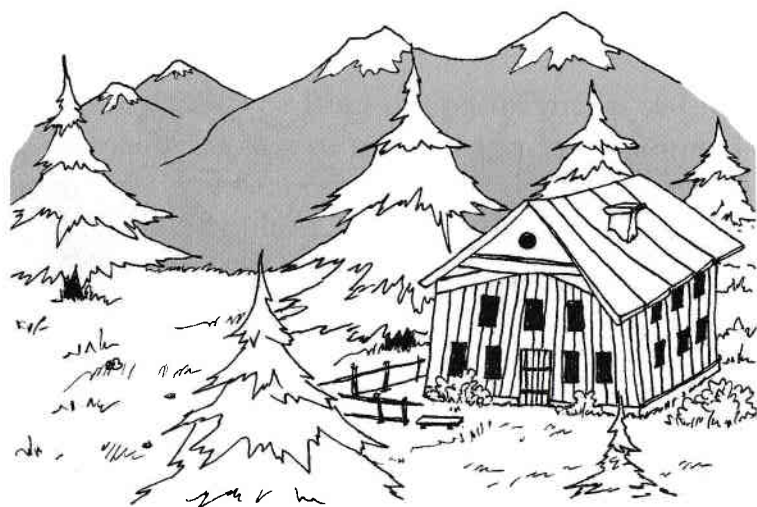
Johanna Spyri

* Heidi, *

fetița muntilor

POSEIDON

Cuprins

Capitolul 1	
Spre munții înalți	5
Capitolul 2	
La bunicul	15
Capitolul 3	
La pășune	23
Capitolul 4	
La bunica	31
Capitolul 5	
Doi oaspeți	41
Capitolul 6	
Un nou capitol și alte întâmplări	52
Capitolul 7	
În casa Sesemann e zarvă multă	72
Capitolul 8	
Stăpânul casei află niște lucruri nemaipomenite	80
Capitolul 9	
O bunică	85
Capitolul 10	
Heidi câștigă și pierde	94
Capitolul 11	
O seară de vară la munte	99
Capitolul 12	
Când toate clopotele bat	119
Capitolul 13	
Pregătiri de călătorie	135
Capitolul 14	
La cabană sosește un singur oaspete	144
Capitolul 15	
Răsplata	158
Capitolul 16	
Sosesc prietenii	168
Capitolul 17	
O minune la care nimeni nu se aștepta	187
Capitolul 18	
Se despart, dar își spun „La revedere”	198

Ilustrație copertă: Mircea Rusenescu

Tehnoredactare computerizată: Mariana Răbîncă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPYRI, JOHANNA

Heidi / Johanna Spyri; trad.: Roxana Rusenescu -

București : Editura Poseidon, 2012

ISBN 978-606-93218-4-3

821.112.2(494)-93-31=135.1

©Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii Poseidon.

Heidi, fetița munților

Capitolul 1

Spre muntii înalți

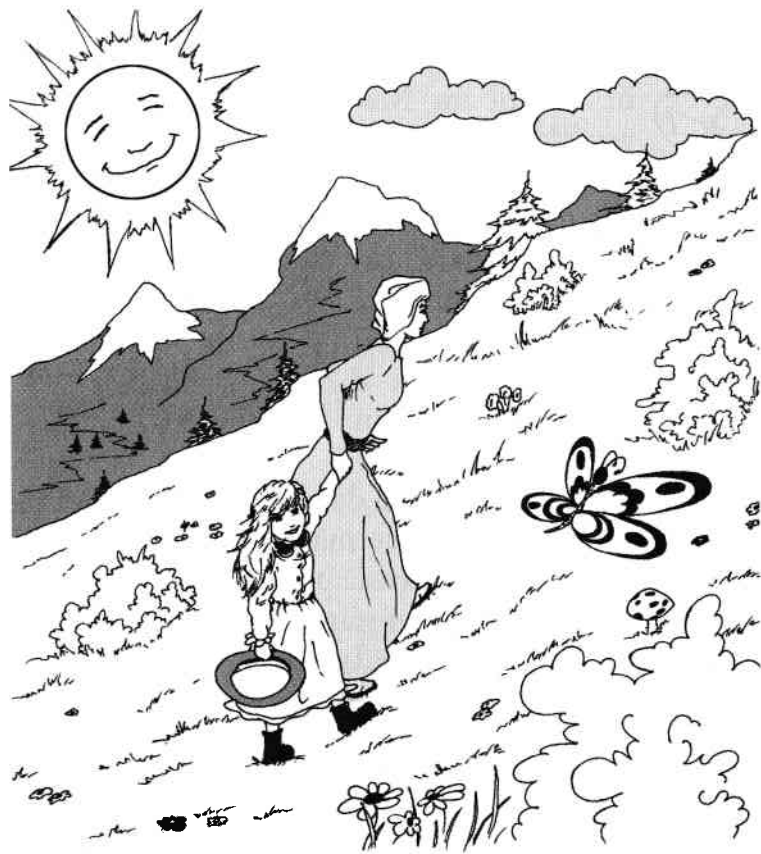
În veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obraji aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele, un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică – o faptură durdulie care se cățara anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, când pătrunseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence. Sătenii o recunoscuseră numaidecât, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o

chemau, ea le răspundea tuturor, fără să se oprească, înainte de a ajunge până în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici, o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-ai însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri. În clipa aceea, fetița își trase mânuța din mâna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

Ei, dacă îți mai dai un pic silința și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră suntem sus.

O tânără rotofeie și drăgălașă țâșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însuflețire, forfecându-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă la un moment dat, noua venită. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde trebuie să rămână.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?! Cum poți face una ca asta? Pun mâna în foc că bătrânul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și e de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Până azi, am ținut-o la

mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rândul bunicului să facă ceva.

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrânul atât de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că așa fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu sufl!

Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul, însă, ia-l de unde nu-i; de câteva clipe se desprinsese de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa. Dete se opri. Pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea până la Dörfli...

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii, toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strânse mâna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi până la micuța cabană cafenie, aflată la câțiva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat

și pășuni, era atât de veche și atât de dărăpănată, încât marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Când vântul sufla cu putere, toate scârțâiau și trosneau în ea, din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în vârful muntelui, vântul föehn¹ ar fi smuls-o din pământ și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter, căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-diminează cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vâra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, de altfel, singurul moment al zilei când Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea la vatră decât seara târziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovarășia altor copii, decât timpul cât să-și bea laptele și să mănânce o bucată de pâine, și noaptea, când dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu câțiva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrânei îi spuneau cu toții, simplu, bunica.

¹ föehn = vânt cald, uscat și puternic, care bate primăvara dinspre crestele alpine ale munților din Elveția și Austria spre văi, grăbind topirea zăpezilor.

La început, fetița îl urmări anevoie, sufocându-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea, însă, o vorbă și se uita cu uimire când la Peter, care zburda desculț pe pajiștea verde, când la caprele lui ce se cățarau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurându-se ușor printre stânci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așeză pe jos și, după ce-și scoase la iuteală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Când se dezbracă și de cea de a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mânecile scurte ale cămășuței. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, când o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strâmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzând grămăjoara aceea de haine; căscă gura până la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvilit de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: câte capre are, unde le duce și ce face toată ziua acolo, sus.

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

— Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică? Și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia ți i-am cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mâna mea?

Fetița arată liniștită spre poalele povârnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-adevăr, un pachet cu un moț roșu în vârf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea mânioasă. Ce ți-a venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ți-ai pierdut mințile?

— Nu mai am nevoie de haine, răspunse Heidi, fără a părea cătuși de puțin tulburată.

— N-ai pic de minte, copil neastâmpărat! se văita

mătușa. Cine o să coboare acum să le aducă? Până acolo e drum de o jumătate de oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în cuie, dă fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și așa sunt în întârziere, răspunse Peter neclintit, cu mâinile în buzunare.

— Dacă stai și te zgâiești așa la mine, nu te alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai bine, vino-ncoace să-ți dau ceva frumos...

Și, rostind aceste cuvinte, îi arătă un bănuț strălucitor. Așa stând lucrurile, Peter porni la vale zburând, de parcă ar fi avut aripi, luă iute pachetul la subsuoară și se înapoie atât de repede, încât mătușa nu putu să nu-l felicite când îi dădu banul câștigat pe drept.

După trei sferturi de oră de mers, mica trupă ajunsese la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în bătaia vânturilor, dar și a soarelui și de unde îmbrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele căsuței se înălțau trei brazi bătrâni, cu crengile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau alte povârnișuri, acoperite de iarbă, ce se pierdeau departe, în niște stânci abrupte și pleșuve.

Unchiul stătea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se uita liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mătușa Dete în urmă și Heidi ajunsese sus cea dintâi. Se duse direct la bătrân și, întinzându-i mâna, îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrânul cu o voce aspră, strângându-i mânuța și măsurând-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprâncenele stufoase.

Heidi îi înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-l cerceteze pe acest bunic cu barba lungă și cu sprâncenele dese și sure, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însoțită de Peter, care, la un moment dat, se opri să vadă ce avea să se întâmple.

— Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrân. Ți-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de când avea un an.

— De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrânul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întârziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crâcnească și își luă numai-decât tâlpășița. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămână.

— Acum e rândul dumitale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrânul, aruncându-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plectisește cu mine și începe să plângă, ce mă fac?

— Treaba dumitale. Nici pe mine nu m-a ajutat nimeni când m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule necazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decât, faci cu ea ce